

Jézus nagy próféciaja - Ron McKenzie

Jesus Big Prophecy

http://kingwatch.co.nz/Keywords/jesus_big_prophecy.htm

- § -

Az egyik legfélreértettebb igeszakasz a Bibliában a Máté 24, amit néha Olajfák- hegyi beszélgetésnek is neveznek, amit én Jézus nagy prófeciájának fogok hívni (párhuzamos beszámolók vannak a Márk 13-ban és a Lukács 21-ben.) A legtöbb ember azt gondolja, hogy ezek az igeszakaszok a Jézus második eljövételére vonatkozó jeleket adják meg, ez azonban nem így van. Az 1-35 versek valójában Jeruzsálem lerombolásával kapcsolatos figyelmeztetés. Jézus erőteljes módon figyelmezteti a zsidókat, hogy mi fog történni velük, ha elutasítják Őt. Csak a prófécia végén van leírva a második eljövétel, de jelek nincsenek megadva.

Jézus nagy prófeciája egy drámai változásról számol be Isten tervében. Izrael a későbbiekben már nem Isten kiválasztott eszköze a világban való munkálkodásra. Jézus megváltó munkája az egész világot el fogja érni. Isten mostantól fogva egy "Új Izrael" által fog munkálkodni, ami a földön lévő összes nemzet közül kerül kihívásra. A későbbiekben már nem a Jeruzsálemi Templomban, hanem a Szent Szellem által a gyülekezetben fog tartózkodni bárhol is van az. Izrael királyságának vége, de Isten királysága elkezdődik. Az Ő királysága a továbbiakban nincs Izraelre korlátozva, hanem ki fog terjedni az egész világra.

Ezt a kemény üzenetet nehéz volt a tanítványoknak elfogadni, ezért Jézus az Ószövetség apokaliptikus (homályos) nyelvezetét használta, hogy megértesse mondandóját. Meg akarta velük értetni, hogy a régi rend elmúlik és mindenfelé egy új rend fog elkezdődni. Azért értjük félre Jézusnak ezt az üzenetét, mert nem értjük meg ezt a drámai gondolkozásmódot. Vissza kell mennünk az Ószövetségbe, hogy megtanuljuk annak a nyelvezetnek és azoknak a képeknek a jelentését, amiket Jézus ebben a prófeciában használ.

Konfrontáció

Ahhoz, hogy megértsük a Máté 24-et, figyelembe kell vennünk azokat az összefüggéseket, amiket Jézus használ a beszédében. Máté egy hosszú vitáról számol be Jézus és a zsidó nép vezetői között. Ez már Keresztelő János idejében elkezdődik, amikor a farizeusok és a szadduceusok kimennek őhöz és János felszólítja őket, hogy térjenek meg.

"Mérges kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete? Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöket. És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi

atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.” (Máté 3:7-10).

Ez volt az első vészjósló figyelmeztetés a zsidó nép számára. A történelem megmutatta, hogy nem tértek meg és a Máté 24 leírja, hogyan sújtott le a fejsze.

Jézus a szolgálata kezdetén egy hasonló figyelmeztetést adott. A pogány százados hitét látva Jézus azt mondta, hogy sok pogány fog a mennyek királyságában helyet foglalni és sok zsidó, akiknek valójában a Királyságban lenne a helyük, ki kell, hogy vessenek a külső sötétségre, ami a sírás és fogcsikorgatás helye. (Máté 8:11-12).

Néhány zsidó megvádolta Jézust (Máté 12), hogy a Sátán erejével űzi ki a démonokat. Attól fogva Jézus példázatokban beszélt, ezért nem tudták megérteni, hogy mit mond (Máté 13:13). A zsidó nemzet láthatóan sorozatosan összeütközésbe került Isten tervével, ami Jézusnak Jeruzsálemben való diadalmas bevonulása után jutott tetőpontjára (Máté 21). A zsidó vezetők ismét megkérdőjelezték Jézus hatalmát. Jézus a “gonosz bérlő” és a “mennyezői vacsora” példázatával válaszolt nekik, ami figyelmeztette őket, hogy akik visszautasítják Őt, azok a királyságon kívül fogják magukat találni.

Ennek a vitának a tetőpontja a Máté 22-ben van. A zsidó vezetők ekkor már elkezdtek tervezni, hogy megölik Jézust (Máté 12:14), ezért megpróbálták törbe csalni a császárnak való adófizetés, a feltámadás és a parancsolatok kérdésével. Jézus válasza annyira összezavarta őket, hogy nem volt bátorságuk további kérdéseket feltenni.

Jézus ítélete

Jézus a nyilvánosság előtt megítélte a farizeusokat és a törvény tanítóit. A Máté 23 beszámol Jézus félelmetes vádjairól: a büszkeségről, a hamis tanításról, a hit és az irgalmasság hiányáról, a hamis ítéletekről, a becstelenségről, a pénzsóvárgásról és az önző vágyaik kielégítéséről. A zsidó vezetők megítélését követően a hét jaj sorozatában, Jézus kijelentette:

„Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét!” (Máté 23:32).

Ez egy pohárnak a képe, ami majdnem tele van és megtelik, hogy kicsorduljon a zsidók akkori generációjára.

A nemzet Isten ellen lázadt sok évszázadon keresztül megszomorítva Őt. Most a fia elvetése miatt, a zsidók teletöltötték Isten haragjának poharát, ítéletet hozva a nemzetükre. A törvény figyelmeztetett, hogy ha egy nemzet visszautasítja Isten helyreigazítását az hétszeres büntetésben részesül a bűnei miatt (3 Mózes 26:23-24).

Pontosan ez történt. Jézus kimondott egy félelmetes ítéletet a zsidó népre.

“Hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, akit a Templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre.” (Máté 23:35-36).

Eljött az ítélet erre a nemzetségre minden próféta haláláért. Jézus Jeruzsálemet siratta és ezt mondta.

“Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöled a prófétákat és megköveded azokat, akik te hozzád küldetted, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” (Máté 23:37-39).

Jézus hosszú időn keresztül közel engedte magához Jeruzsálem népét, pedig tudta, hogy el fogják utasítani Őt. Kijelentette Isten közvetlen akaratát a zsidókra, hogy a “házuk elhagyatottá válik”, ami be is teljesedett. A Templom, ami Isten jelenlétének a helye volt, el kellett, hogy pusztuljon. Isten elhagyta azt, ezért pusztulása elkerülhetetlen volt. Ennek a súlyos mondatnak a kijelentése után Jézus elhagyta a Templomot és sosem tért oda vissza.

A Templom lerombolása

A tanítványok arra számítottak, hogy a Messiás a Templomból fog uralkodni a világ felett. Azt várták, hogy a Templom az imádat központja legyen minden ember számára a földön (Ap.csel. 1:6). Teljesen megbotránkoztak Jézus szavain. Képtelenek voltak elfogadni egy olyan üzenetet, hogy Isten le akarja rombolni a Templomot, azt a csodálatos épületet, ami számukra annyira fontos volt. Jézus azonban világosan kifejezte akaratát, amikor ezt mondta:

*“Jézus pedig monda nekik: Nem látjátok-e mind ezeket? Bizony mondom néktek: **Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik.**”* (Máté 24:2).

A Templom teljesen lerombolásra kerül. Ezeket az összefüggéseket figyelembe véve mondta el Jézus az Olajfák-hegyén a prófétikus kijelentését. A nemzet vezetői ismételtlen megkérdőjelezték és elvetették a hatalmát. Jézus kijelentette, hogy ennek a lázadásnak a következménye a Templom és Jeruzsálem lerombolása lesz. Mindezek a dolgok be kellett, hogy teljesedjenek annak a generációnak az életében.

Két kérdés

Jézus a nagy próféciaját a tanítványok kérdésére válaszolva mondta el, amikor együtt ültek az Olajfák-hegyén. A tanítványok két kérdést tettek fel:

1. Mikor lesznek meg mindezek (Jeruzsálem lerombolása)?

2. Mi lesz a jele az eljövetelednek (parousia) és a kor végének?

A tanítványok azt hitték, hogy egy kérdést tettek fel, mert azt feltételezték, hogy ezek egyidejűleg fognak bekövetkezni. Nem tudták elképzelni a világot a jeruzsálemi Templom nélkül, ezért azt feltételezték, hogy Jeruzsálem lerombolása egyben a világ végét is jelenti. Jézus korábban tanította őket az ítélet napjáról, ami az Ő eljövetelét követné a kor végén. Amikor hallották Jézus beszédét a Jeruzsálem elleni ítéletről, azt feltételezték, hogy az is ugyanakkor fog bekövetkezni. Tudni akarták az események bekövetkezésének az idejét és az azt megelőző jeleket.

Bármennyire is zavarta a tanítványokat, Jézus világossá tette, hogy Jeruzsálem lerombolása nem esik egybe a második eljövettel és a kor végével. A kérdésüket két részre bontva kezelte. Először megadta a Jeruzsálem lerombolására vonatkozó jeleket és időt (1. kérdés). Azt követően pedig beszélt a második eljövétel jeléről és idejéről (2. kérdés). A Máté 24 két részből áll. A 4-35 versek Jeruzsálem lerombolásával foglalkoznak, a 36-51 versek pedig a második eljövettel és a kor ("világ") végével.

Mindezek a dolgok

A megértés kulcsa a "mindezek a dolgok" (panta tauta) kifejezésnek az első része. Jézus így fejezi be a kérdés első részére adott válaszát:

*"Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzetség, míg nem **mindezek** meglesznek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak."* (Máté 24:34-35).

Amikor Jézus azt mondta, hogy "mindezeknek a dolgoknak" meg kell történnie az akkori generáció életében, visszautal a Templomra és az első kérdésre vonatkozó kijelentésére.

*„Nem látjátok-e **mind ezeket**? ... Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik.”* (Máté 24:2).

*"Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg **ezek**?"* (Máté 24:3).

Amikor Jézus kihívást intézett a zsidó vezetők felé, ugyanezt a kifejezést használta.

*"Hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, akit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom néktek, **mindezek** reá következnek erre a nemzetségre."* (Máté 23:36).

A "minden dolog" rövidített szóhasználata arra az ítéletre vonatkozik, hogy a zsidók lakóhelye pusztává fog válni. Amikor Jézus azt mondta, hogy "mindezeknek a dolgoknak" meg kell lenniük mielőtt az őt hallgató nemzedék elmúlna, szintén Izrael nemzetének ítéletére utal. Az egyetlen katasztrófa történt ezen az időszakon belül és az

Jeruzsálem elpusztítása volt 70-ben. Jézus a súlyos próféciáját külön kihangsúlyozta azzal, hogy a menny és a föld elmúlik, de az Ő beszédei soha nem múlnak el.

Az említett kifejezésnek a rövidebb változatát (panta) használta a Máté 24:8-ban.

“Mindezek a szülési fájdalmak kezdete.”

Jeruzsálem elpusztítása a történelemben egy új időszak kezdetét jelzi. A Jézus által felsorolt események ennek az új kornak a szülési fájdalmai.

Az akkori generációra való utalás kizár egy kettős bekövetkezést. Vannak, akik zavaró módon azt bizonygatják, hogy Jézus próféciája 70-ben csak részben teljesedett be, és a második eljövede előtt fog teljesen beteljesedni. Jézus állítása, hogy mindezek be fognak teljesedni az ő hallgatóinak életében, teljesen kizárja ennek lehetőségét.

Tovább lépés

A Máté 24:36-ban Jézus továbbmegy, hogy megválaszolja a tanítványok második kérdését. Jézus egy leírást ad a második eljöveteléről és a kor végéről. Ezt az “ezek a dolgok” kifejezéssel és az “ama nap” szóhasználattal teszi világossá. Ez a szóhasználat ismerős a tanítványok számára, mert Jézus sokszor használta azt az utolsó ítélet leírására (Máté 7:22; 11:22). Megértették, hogy most a kor végén lévő ítélet napjáról, a második eljövetelről beszél.

“Arról a nappól és órától pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.” (Máté 24:36).

Jézus maga sem tudja azt a napot és azt az órát, ezért arra figyelmezteti a követőit, hogy legyenek állandón készen, mert bármikor visszajöhet.

Megerősítés

Ez nem a megszokott értelmezése a Máté 24-nek. A legtöbb ember az egész fejezetet azoknak az eseményeknek a leírásaként értelmezi, amik a második eljövetelhez vezetnek. A leírt értelmezésben, néhány további érv is alátámasztja a két részre való felosztást.

Jeruzsálem elpusztítása egy rendkívül fontos esemény. Elvárható Jézustól, hogy valami magyarázatot adjon arra. Az egyetlen részletes leírás és figyelmeztetés a Máté 24:4-35-ben található rá. Ha ez az igeszakasz kizárólag csak a második visszajövetelre vonatkozna, akkor Jézus magyarázat nélkül hagyott volna Izrael történelmében egy nagyon fontos eseményt. Egyben azt is jelentette volna, hogy Jézus válasz nélkül hagyta volna a tanítványok kérdését, ami példa nélkül való lenne.

A Lukács evangélium ezzel kapcsolatos része csak a tanítványok első kérdésére adott válaszról számol be.

“Mester, mikor lesznek azért ezek? És mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek?”
(Lukács 21:7).

A Lukács 21-ben Jézus csak az első részre ad választ, ami megfelel a Máté 24:4-35-nek. Lukács felismeri, hogy Jézusnak az utolsó napra vonatkozó válasza egy külön téma és arról egy másik fejezetben számol be (Lukács 17:20-37). Itt azt látjuk, hogy a Szent Szellem vezeti az írókat abban, hogy két részre ossza a prófétikus kijelentést, mert az különböző témákra vonatkozik.

A Máté 24.4-35-ben lévő első rész eseményei a földrajzi Palesztina területére korlátozódnak. Ezt a szombat napi járóföldre való utalás jelzi (20. vers). Ez csupán Palesztinára értelmezhető. Annak a parancsolatnak is, hogy “ne szálljanak le a háztetőkről” csak Palesztinában volt értelme, ahol a házak egymáshoz voltak ragasztva és az emberek megengedték egymásnak, hogy végigmenjenek a lapos háztetőkön. Ellentétben a második igeszakasz helyszínével, ahol általánosságban értelmezhető dolgokról van szó.

Az első szakasz egy nagyon viharos időszak benyomását adja: háborúk, éhínségek, földrengések és üldözések. A második szakasz egy sokkal normálisabb helyzetet ír le: az emberek esznek, isznak, házasodnak és dolgoznak normál körülmények között. Ez csupán azt érzékelteti, hogy a két szakasz nyilvánvalóan két időszakról szól.

Jézus különleges jelet ad a fejezet első részében lévő események leírására: a “pusztító utálatosság” (15. vers). A második részben Jézus teljesen elutasítja, hogy bármi jelet adjon. Három példázatot mond el, amik mind azt tanítják, hogy nem lesznek figyelmeztető jelek Jézus második eljövételét megelőzően. Ez nem lenne következetes, ha ugyanazokról az eseményekről beszélne.

Az első részben Jézus azt mondja a tanítványainak, hogy meneküljenek el Jeruzsálemből ki a hegyekre. Ez értelmetlen viselkedés lenne a második eljövetelekor, amikor a tanítványai egyszerűen elragadtatnak (Máté 24:40-41). Nagyon hasznos tanács azonban, ha Jeruzsálemet egy idegen hadsereg ostromolja, ahogyan Jézus megmondta.

A fejezet első részében van egy sürgető érzés. A második rész példázataiban viszont arról beszél Jézus, hogy jóval később fog visszajönni, mint ahogyan az emberek azt várják.

A Máté 24 első néhány versében a Jeruzsálemi Templomról beszél, aminek nem lehet jelentősége a második eljövétel szempontjából, amikor az 70-ben lerombolásra került. Ezek a versek ezért nem alkalmazhatók a második eljövételre. Néhány Biblia magyarázó azzal kerüli meg ezt a kérdést, hogy szerintük a Templom újra fel fog épülni. Ez azonban nem állja meg a helyét, mert Jézus egyértelműen arról a Templomról beszélt, amit a tanítványok szeme előtt volt. Nincs azonban egyetlen hely

sem az Újszövetségben, ami a Templom (mint a Szent Szellem temploma) újbóli felépítéséről szólna.

Jézus nagy próféciájának első része Jeruzsálemnek 70-ben történt lerombolásáról szól, és ez Jézus válasza a tanítványok első kérdésére, ami nincs kapcsolatban a második eljövettel.

Földrengések, háborúk és éhínségek

Sok keresztyén azt gondolja, hogy a földrengések, a háborúk és az éhínségek Jézus eljövetelét és a kor végét megelőző jelek. Ez a meggyőződés tévesen a Máté 24.4-7-en alapszik. Ebben az igeszakaszban Jézus figyelmeztette a tanítványait, hogy Jeruzsálem el fog pusztulni. A tanítványok olyan jel iránt érdeklődtek, ami jelezné, hogy Jeruzsálem eleste közel van. A különleges jel megadása előtt Jézus megadott néhány félrevezető jelet. Figyelmeztette a hallgatóit, hogy azok ne tévesszék meg őket.

“Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket,” (Máté 24:4).

A Jeruzsálem elpusztítása előtt megtörtént események félrevezető jelek voltak, amelyek nem a lerombolást közvetlenül megelőző jelek. Azok inkább "szülési fájdalmak" mint "halálos küzdelem". Ilyen jelek a történelem során sokszor előfordulnak.

1. Hamis Messiások

“Sokan fognak jönni az én nevemben és azt mondják: “Én vagyok a Krisztus” (Máté 24:5).

Sok hamis messiás tűnt fel a Jézus szolgálatát követő években és sok zsidót megtévesztettek. A zsidók egy politikai vezetőt kerestek, aki megdönthetné a rómaiak hatalmát, ezért megtéveszthetők voltak, ha egy vezető szabadulást ígért nekik. A százados, aki letartóztatta Pált Jeruzsálemben egy egyiptomiról beszélt, aki elindított egy felkelést és 4000 terroristát vezetett ki a sivatagba (Ap.csel. 21:38). Lásd még Ap.csel 5:36-37; és 8:9-10.

A hamis Messiások megjelenése gyakoribbá vált, ahogyan közeledett Jeruzsálem lerombolása. Jézus figyelmeztetett, hogy hamis Messiások jönnek és hamis reménnyel hitegetik az embereket. Még jeleket és csodákat is tehetnek, amik megtéveszthetnek néhány embert. Jézus figyelmeztetése helyesnek bizonyult, amikor sok hamis Messiás tűnt fel Jeruzsálemben. Néhányan Róma fizetett emberei voltak. Az egyik hamis próféta azt mondta az embereknek, ha a Templomban rejtőzködnek el, akkor megmenekülhetnek. Akik hallgattak rá meghaltak a Templom elpusztításakor.

Volt sok furcsa jel; erős fény borította be fél órán keresztül a Templomot, miközben egy kardhoz hasonló csillag függött a város fölött. Ezeket a jeleket valószínűleg a hamis próféták tették sátáni erő felhasználásával. Ha a zsidók hallgattak volna Jézus figyelmeztetésére nem lehetett volna megtéveszteni őket.

2. Háborúk

“Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen;” (Máté 24:6-7).

Róma egy hosszú ideig tartó békés időszakot élvezhetett, de Jézus mennybemenetele után ez nem sokáig tartott, mert viszálykodás és háború söpört végig az egész birodalmon. Tizennyolc hónapon belül négy római császár halt meg erőszakos halállal. A Szíria és a zsidók közötti háború 20 ezer zsidó ember halálát okozta.

3. Éhínségek

“... lesznek éhínségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. Mind ez pedig a nagy nyomorúság (szülési fájdalmak) kezdete.” (Máté 24:7-8).

Az Ap.csel. 11.28 beszámol egy éhínségről, ami Klaudius császár uralkodása alatti időben volt. Ez az éhínség szétterjedt a birodalom nagy részében és halálos pusztító betegségek követték, amiben emberek ezrei haltak meg.

4. Földrengések

Különböző helyeken jegyezték fel földrengéseket 70 előtt. Pompey városa nagy kárt szenvedett egy földrengés miatt 63-ban. Más földrengések is történtek Krétán, a Máltai Smirnán, Laodiceában, Kolossében, Rómában és Júdeában.

5. Üldözés és elárulás

“Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást.” (Máté 24:9-10)

Ez az üldözés akkor kezdődött el, amikor az evangéliumot elkezdtek hirdetni Jeruzsálemben Pünkösdkor. Pétert és Jánost börtönbe vetették. Később Jakabot halálra ítélték. Pált sokszor megverték és bebörtönözték a hite miatt. Az üldözés egy megszokott esemény volt a korai keresztyéneknél. (Ap.csel 9:1). Ezeknek az üldözéseknek az idején sokan megtagadták a hitüket és elárulták a testvéreiket.

Mindezek a “jelek” megtörténtek, ahogyan Jézus megmondta, hogy azoknak meg kell lenni. Ezek az események könnyen félrevezethetnék a keresztyéneket, hogy azt gondolják Jeruzsálem lerombolása volt a vég. Jézus nem akarta, hogy Jeruzsálem az evangélium bizonyossága nélkül maradjon ezekben a zavaros időkben. Ez azt magyarázza, hogy a követői Jeruzsálemben maradhatnak és hirdethetik az evangéliumot ezen események megtörténte ellenére. Felkészülhetnek, de nem kellene elmenekülniük mindaddig míg a közvetlen jelek nem történnek meg.

Megbízhatatlan jelek

Sok keresztyén hiszi azt, hogy ezek Krisztus második eljövételének a jelei. Sok időt töltenek el földrengések, háborúk és éhínségek kutatásával. Ez két ok miatt is butaság. Először: Jézus beszélt a második eljövételéről. Másodszor: figyelmeztetett a háborúkra, éhínségekre és földrengésekre mint félrevezető jelekre. Nyomatékosan megmondta a tanítványainak, hogy amikor ezekről hallanak, nem szabad, hogy ezek megtévesszék őket.

“Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket,” (Máté 24:4).

A tanítványok egy olyan jel után érdeklődtek, ami jelezné Jeruzsálem elpusztulásának közelségét. Mielőtt Jézus egy különleges jelet adott volna Jeruzsálem elpusztulására, néhány megbízhatatlan jelet sorolt fel és figyelmeztette a hallgatóit, hogy ne hagyják magukat ezek által megtéveszteni. Háborúk, éhínségek és földrengések megbízhatatlan jelek, ezért a tanítványoknak figyelmen kívül kellene hagyni azokat.

Jézus megmagyarázta, hogy ezek a jelek miért megbízhatatlanok. Egyszerű az oka.

“meglássátok, de meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök.”
(Máté 24:6).

Az ok, amiért az ilyen típusú dolgok nem kell, hogy riadalmat okozzanak, mert azok gyakran "megtörténnek". Háborúk, éhínségek és földrengések megszokottak voltak végig az emberi történelem során. Mivel olyan gyakran megtörténnek, ezért azok nem lehetnek semminek a jelei. Azok, akik a második eljövétel jeleiként tekintenek ezekre folyamatosan hamis rémületekbe esnek.

Megvoltak a jó okai annak, amiért háborúk, éhínségek és földrengések voltak a templomi-rendszer utolsó napjaiban.

„Mind ez pedig a sok nyomorúságnak (szülési fájdalmaknak) a kezdete.” (Máté 12:8).

Amikor egy ember vagy egy nemzet elveszíti Isten áldását, azt mindig bajok és nyomorúságok követik. Izrael népe elutasította a Messiását, ezért elveszítették Isten védelmét. A bajok elkerülhetetlenek voltak. Ezek a háborúk, a földrengések és az éhínségek csupán a nagy nyomorúság kezdete voltak, amit meg kell tapasztalni a következő néhány ezer év alatt. Ez minden helyzetre igaz. Amikor nemzetek elutasítják Istent, azt bajok fogják követni.

Az elmúlt két évezred során Isten elutasítása megszokottá vált, ezért természetes, hogy voltak háborúk, éhínségek és földrengések. Olyan dolgok, amik gyakran megtörténnek nem lehetnek a második eljövétel jelei. Az egy jel, amikor egy kultúra (népcsoport) elveszíti Isten áldását. Azok, akik többet olvasnak ki ebből, megtévesztésbe fognak kerülni.

Jézus határozottan állította, hogy a háborúk, az éhínségek és a földrengések nem igazi jelek. Jézus figyelmeztetése ellenére sajnálatos módon sok keresztyént még mindig éppen ezek a dolgok tévesztenek meg. Az a széles körben elterjedt meggyőződés, hogy a háborúk, az éhínségek és a földrengések Jézus második eljövételének jelei, Jézus beszédének furcsa eltorzítása.

Az evangélium elvitele a nemzetekhez

Miután beszéltünk a bevezető eseményekről, Jézus továbbmegy, hogy két igazi jelet adjon meg Jeruzsálem elpusztítására. Az első egy feltétel, ami úgy látszik beteljesedett.

“És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a ’vég’.” (Máté 24:14).

Az evangélium hirdetésének az egész világon be kellett teljesednie, mielőtt Jeruzsálem elpusztulna. Isten azt akarta, hogy a nemzetek felfigyeljenek erre a katasztrófára (2 Mózes 32:12, 5 Mózes 2:25). Szükségük volt ezekre az összefüggésekre, hogy az esemény jelentőségét megértsék.

Sok keresztyént megzavar az ebben a versben lévő ‘vég’ szó. A görög szó, amit “vég” szóval fordítottak "telos", ami a következőket jelentheti: vég, utolsó rész, zárás vagy befejezés. Ez eltér a "sunteleia" kifejezéstől, amit a Máté 24.3-ban lévő “korszak vége” kifejezésre használnak. A "sunteleia"-t gyakran fordítják “vég”-nek, de az valójában beteljesülést jelent. A tanítványok a kor beteljesüléséről, befejeződéséről érdeklődtek, ezért ez volt a megfelelő szó. A 14. versben Jézus nem a kor beteljesüléséről beszél, ezért csupán a “telos” szót használja. Jézus a megfelelő módon figyelmeztetett a zsidó nemzet végére, ezért helyesen használta ezt a szót.

Sok keresztyén nehezen tudja elfogadni, hogy az evangélium már 70 előtt hirdetve volt az egész világon. Pedig a Biblia pontosan ezt tanítja. Pünkösd napján vallásos emberek gyűltek össze Jeruzsálemben "az ég alatt lévő minden nemzetből" (Ap.csel. 2:5). Ezek az emberek magukkal vitték az evangéliumot a saját hazájukba. A Róma 1:8-ban Pál hálát ad a keresztyének hitéért az “egész világon”. A Kolossé 1:6 azt mondja, hogy "az egész világon” gyümölcsöt terem az evangélium. A legkülönlegesebb beteljesedés később ugyanabban a fejezetben van.

“...az evangélium, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt;...” (Kol 1:23).

Ez nagyon egyértelmű. Az evangélium már hirdetve volt minden nemzetben az ég alatt, amikor Pál a Kolossébelieknek írt.

Az evangélium hirdetése nem azonos a Nagy Megbízás teljesítésével, ami egy nehezebb feladatot határoz meg: tanítvánnyá tenni minden nemzetet. Ez a Megbízás viszont még mindig nincs teljesítve. Jézus prófétikus jele csupán azt igényelte, hogy az

evangélium hirdelve legyen mint “bizonyosság” és legyenek fültanúk. A Biblia tanúsítja, hogy ez megtörtént Jeruzsálem lerombolása előtt.

A “pusztító utálatosság”

Jézus egy nagyon különleges jelet adott a Jeruzsálem elpusztítását közvetlenül megelőző jelnek. Azok a keresztyének, akik Jeruzsálemben tartózkodtak, hogy hirdessék az evangéliumot látták ezt a jelet és azonnal elhagyták a várost.

*“Mikor azért látjátok majd, hogy az a **pusztító utálatosság**, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg): Akkor, akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre;”* (Máté 24 15- 16).

A kifejezés értelmét Lukács teszi világossá a Jézus szavairól szóló beszámolójában.

Lukács lejegyzte Jézus szavainak magyarázatát:

*“Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet **hadseregektől körülvéve**, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő **elpusztulása**. Akkor, akik Júdeában [lesznek], fussanak a hegyekre; és akik annak közepette, menjenek ki abból; és akik a mezőben, ne menjenek be abba.”* (Lukács 21:20-21).

Az "utálatosság, ami pusztítást okoz" nem azonos a jövőbeni antikrisztussal, hanem nagyon egyszerűen a Szent Város elpusztítása **egy pogány hadsereg** által. A Bibliában az utálatosság egy bálványáldozati gyakorlatot jelent. A római hadsereg azért van utálatosságnak nevezve, mert annak jelvénye a császár képét tartalmazza.

Amikor a keresztyének látták ezt a jelet a hegyekbe kellett futniuk. Ez a figyelmeztetés egy nagy sürgősséget igényelt.

“A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen; És a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon: Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.” (Máté 24:17-20).

Nem volt idő sokáig várni vagy összeszedni értékesnek gondolt tárgyakat. A kimenekülésnek sürgősnek kellett lenni, mielőtt elkezdődik az ostrom.

Jézus figyelmeztetése megmentette sok követőjének életét. Jóllehet egy millió zsidó vesztette el az életét Jeruzsálem ostromában, a legtöbb keresztyén figyelembe vette Jézus figyelmeztetését és elmenekültek az ostrom megkezdése előtt.

Jézus figyelmeztető szavait nem szabad összekeverni Jeruzsálem ostromának a Zakariás 14-ben leírt eseményével. Ez egy olyan ostromról szól, amiben az Úr fogja csodálatos módon megszabadítani az ő népét. Sok zsidó azt várta, hogy ez 70-ben fog

megtörténni, de tévedtek. Jézus megmondta mire kell számítani, ezért a tanítványok nem egy drámai kiszabadulásra vártak 70-ben. Előre tudták, hogy Jeruzsálem le lesz rombolva.

Sok keresztyén azt hiszi, hogy a jövőbeni Antikrisztus egy oltárt fog felállítani magának a Jeruzsálemi Templomban. Ezt az eseményt hívják gyakran "pusztító utálatosságnak". Az "utálatosság, ami pusztítást okoz" a Dániel 9:27-ből származik. Néhány Biblia tanító tévesen azt tanítja, hogy Dániel próféciája a világ végére vonatkozik, de ez nem igaz. Ez az igeszakasz a kereszt következményeit és Jeruzsálem elpusztítását írja le (lásd a hetven hét). A "pusztító utálatosság" már megtörtént, ezért a keresztyéneknek nem kellene arra várni, hogy az a jövőben történjen meg.

Nagy nyomorúság

Jézus figyelmeztetett, hogy Jeruzsálem elpusztítása egy szörnyűséges idő lesz.

*"Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon: Mert akkor **nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.**"*
(Máté 24:19-21).

Ezek a szavak 70-ben teljesedtek be. Az ostrom és Jeruzsálem elpusztítása egy iszonyatos megtapasztalás volt. A lehető legrosszabbkor - a zsidó húsvét idején - történt, amikor zsidók ezrei látogatott Jeruzsálembe. Több mint egy million zsidó halt meg, két milliót pedig eladtak rabszolgának.

A legszörnyűbb borzalmak történtek meg a városban az elpusztítást megelőzően. A félelem és az éhség arra kényszerítette az embereket, hogy szörnyű erőszakosságokat kövessenek el; még kannibalizmust is. Számos ellenérdekelt csoport küzdött egymással, hogy megszerezze a város feletti uralmat. Minden csoport kirabolta, kínozza és megölte azokat, akik nem csatlakoztak hozzá. A küzdelem során sok élelmiszer raktárt elpusztítottak. Még a Templom is csatatér volt, sok dicsőítőt öltek meg az udvarban. Azok az emberek, akik próbáltak megtartani egy kis ételmet, azokat gyakran megverték és kirabolták. Az asszonyok megették a saját gyerekeiket és az idős embereket hagyták meghalni.

Isten figyelmeztetett, hogy ezek meg fognak történni.

"És megeszed a te méhednek gyümölcsét, a te fiaidnak és leányidnak húsát, akiket ád néked az Úr, a te Istened - a megszállás és szorongatás alatt, amellyel megszorogtat téged a te ellenséged. A te közötted való finnyás és igen kedvére nevededett férfi is irigy szemmel tekint az ő atyjafiára, az ő szeretett feleségére és fiainak maradékrészére, akik megmaradtak [még]. .." (5 Mózés 28:53-54).

Akik megpróbáltak elmenekülni, azokat a rómaiak megkínozták és keresztre feszítették. Ez olyan gyakran történt, hogy nem volt elég idő a keresztre feszítéshez.

Amikor a rómaiak végül betörték, rettenetes pusztítást végeztek. Lerombolták a falakat és az épületeket. A Templomot is lerombolták és felgyújtották. Ez valóban egy rettenetes szenvedés (nagy nyomorúság) volt a zsidók számára. Jézus helyesen mondta, hogy ilyen rettenetesen nyomorúságos idő korábban sosem volt.

Ez a prófécia egy bátorító leírás is számunkra. Azt jelenti, hogy a legnagyobb szenvedés, amit a világ valaha is megtapasztalt, már a hátunk mögött van. Szembe kell, hogy nézzünk nehéz dolgokkal, de az nem lesz olyan szörnyűséges, mint ami Jeruzsálemmel történt.

Jézus a zsidó embereknek is reményt adott ezzel.

“És ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítetnek majd azok a napok.” (Máté 24:22).

A zsidó nemzet nem pusztult el. Azok számára, akik ki voltak választva az üdvösségre a szörnyű szenvedés lerövidítésre került. Ez egy irgalmassági cselekedet volt, mert ha nem rövidítettett volna meg, akkor az egész nemzet elpusztult volna. Isten úgy döntött, hogy megakadályozza, hogy ez megtörténjen és így a zsidó nép (egy része) megmenkült.

A nap és a hold lehull az égről

Jézus az Ószövetség nagyon erős és eleven apokaliptikus nyelvezetét használta, amikor a zsidó nép félretolását leírta (Máté 24:29-31). Sok keresztyén azt várja, hogy ezek az igeszakaszok szó szerint beteljesednek, ezért azt feltételezik, hogy Jézus a világ végéről beszélt. Hiba azonban úgy értelmezni az apokaliptikus nyelvezet természetét, hogy annak hatására sok ember a második eljövétel leírásaként lássa azokat. Jézus valójában Jeruzsálem elpusztításának a következményeit írja le.

“Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek.” (Máté 24:29).

Ennek a versnek az időkerete nagyon világos: "rögtön ama napok nyomorúságai után". Ez a nagy nyomorúság időszakának azon részére vonatkozik, ami közvetlenül az után van, amikor a római hadsereg körülvette Jeruzsálemet.

Jézus arról beszél, hogy a nap és a hold elsötétednek és a csillagok az égről lehullanak. Ezeket nem szó szerint kell érteni, mert az Ószövetség prófétái egy nagy nemzet elpusztulását mindig hasonló nyelvezettel írták le. Jó példa erre Ezékiel prófécijája, amikor Babilon legyőzi Egyiptomot.

“És mikor eloltalak, beborítom az eget, és csillagait besötétítem, a napot felhőbe borítom, és a hold nem fényeskedik fényével.” (Ez 32:7).

Ezek a szavak érzékletes leírást adnak Egyiptomnak egy nagyobb erő általi elpusztításáról. Ezek nem szó szerint teljesedtek be, de prófétikus módon beteljesedtek. Más próféták is hasonló nyelvezetet használtak egy nemzet elpusztulására. A mennyei testeket használták az emberi kormányzás szimbólumaként. Ez azt jelenti, hogy egy emberi kormányzás elbukása a napnak és a holdnak az égboltról való leesésével volt leírva.

A tanítványok ismerték az Ószövetséget, ezért megértették Jézus jelentőségteljes szavait. Jeruzsálem lerombolása nem csupán egy átmeneti nehéz időszak volt Izraelre nézve, hanem valójában egy nemzet létezésének a befejezése. Ez az, ami megtörtént. 70 után a zsidók tovább éltek mint egy nép, de megszűntek olyan nemzet lenni, aminek saját hazája és kormányzása van. Elveszítették a politikai függetlenségüket.

Sok zsidó számára egy ilyen elképzelés elfogadhatatlan. Visszavezetik a függetlenségüket Mózesig és abban hisznek, hogy el fog jönni az idő, amikor Izrael királya uralkodni fog minden nemzet felett a földön. Ez egy hamis remény volt, ezért használt Jézus olyan drámai nyelvezetet, hogy kiölje belőlük ezt a gondolkodást. Meg akarta értetni velük, hogy Izraelt nem egyszerűen csak legyőzték, hanem el is pusztították. Ez egy borzasztó üzenet volt.

Tetemek és dögök

Jézus utolsó figyelmeztetése hasonlóan erős volt.

“Mert ahol a dög, oda gyűlnek a keselyűk.” (Máté 24:28).

Jeruzsálem egy halott tetem volt. Az Ószövetség gyakran használta a természeti képeket szimbólumként azokra a nemzetekre vonatkozóan, akiket arra használt, hogy ítéletet hajtsanak végre Izraelen (5 Mózes 28:49; Habakuk 18). Ebben az esetben a római katonák voltak a keselyűk, akik egy haldokló város maradványait eltakarították. Ez sokkolta Jézus hallgatóit, de a figyelmeztetése helyesnek bizonyult.

Jóllehet Jézus egy drámai üzenettel figyelmeztette a hallgatóit, de egy ígéretet is tett a jövőre vonatkozóan. A befejező szavai a zsidó vezetőkhez a remény üzenete volt.

*“Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: **Áldott, aki jó az Úrnak nevében!**”* (Máté 23:38-39).

Jézus azt hangsúlyozta, hogy eljön az idő, amikor a zsidó emberek szívesen látják azokat, akik az Ő nevében jönnek. Ez áldás lesz azok számára, akik az evangéliumot fogják hirdetni nekik. Ez még nem történt meg, mert az evangélium hirdetése Izraelben még törvénybe ütközik. Eljön azonban az idő, amikor a zsidók ellenállása meg fog szűnni és jönni fognak, hogy Jézusban higgyenek. Ez nagy áldást fog hozni a világ számára.

Az ember fia a mennyben

A Máté 24.30-ban lévő vers az, amit a leggyakrabban értenek félre.

“És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.”

A zavar oka a félreérthető fordítás. A görög szöveg pontos értelmezése a következő.

A fontos szempont itt az, hogy az ember fia nem tűnik fel, nem válik láthatóvá a mennyben. Az egy jel, hogy az ember fia a mennyben megjelenik, ami Jeruzsálem lerombolásával válik látható jellé.

Jézus meghalt a kereszten és úgy nézett ki, hogy vesztett. A tanítványai bizonygatták ugyan, hogy feltámadt a halálból és elment a mennybe, de a legtöbb zsidó nem hitt nekik. Ha a zsidó vallásos rendszer a szokásos módon folytatódott volna, az azt látszott volna igazolni, hogy Jézus egy jelentéktelen személy. Jeruzsálem elpusztulása a szolgálatának igazolása. Isten azonban nemcsak a Templom lerombolását engedte meg, hanem valami jobbal helyettesítette is azt. A templomi-rendszer lerombolása azt igazolta, hogy Isten egy új szövetség mellett kötelezte el magát, amit Jézus által vezet be. Az egy jel volt, hogy Jézus valóban a mennyben van.

A nagy prófécia egyetlen célja a tanítványok felé az volt, hogy az igazolja Őt. Jeruzsálem elpusztítása a szavainak pontos beteljesülése volt. Ez volt a bizonyíték, hogy amit mondott, az igaz. A vesztét is jelentette azonban azoknak, akik elutasították Őt, ami bizonyította azt is, hogy Isten velük volt és nem amazokkal. Azzal, hogy Isten véget vetett a zsidó rendszer szerinti szent áldozatoknak bizonyította azt is, hogy Jézus az igazi Megváltó. A főváros elpusztítása volt a jele annak, hogy Jézus leült a mennyben az Atya jobbján, hogy uralkodjon minden teremtett dolog fölött, mint király.

Jézus azt mondta, hogy a világon lévő minden embernek - akik elutasították Ő - az életük egy felfordulás lesz, és akkor rá fognak jönni, hogy a dolgok Jézust igazolják.

„És akkor sír a föld minden nemzetsége,” (Máté 24:30).

A görög "cut" vagy "chop" szót fordították sír"-nak. Jézus valójában azt mondta, hogy az embereknek az élete teljesen ellehetetlenül, amikor felismerik, hogy rosszul viszonyulnak Őhöz. Sokan fognak ekkor megtérni és hinni.

Eljön a felhőkön át

A Máté 24:30-ban Jézus figyelmeztette Jeruzsálem népét, hogy

“Meg fogják látni az ember fiát eljönni az ég felhőin át erővel és óriási dicsőségben”.

Ezt az ígét gyakran tévesen alkalmazzák a második eljövétel leírására. A “felhőkön át való eljövétel” kifejezés nem az Úr második eljövételének a leírása. A görög "erchomai" szót fordították “eljövétel”-nek, Jézus azonban a fejezet második részében más szót (parousia) használ, amikor a második eljövételről beszél (Máté 24:27,37,39). A *parousia* "eljövetelt, megjelenést vagy jelenlétet" jelent. Tény, hogy a Máté a "erchomai"-t használja a felhőkön át való eljövételre, ami azt mutatja, hogy Ő nem a második eljövételről beszél.

A felhőkön át való eljövétel kifejezést gyakran használják a próféták a lázadó nemzet megítélésének leírására.

“Ímé az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Egyiptomba, és megháborodnak előtte Egyiptomnak bálványai, és az egyiptomiak szíve megolvad ő bennök.” (Ézs. 19:1).

Ez nem a második eljövételre való utalás volt. A szövegösszefüggés világossá teszi, hogy ez Egyiptom összeomlásának leírása. Ez a kifejezés hasonló módon szerepel végig az Ószövetségben (Ézs 13:6; Mikeás 1:3-5; Zsolt 97:2,3).

Amikor Jézus a nagy próféciájában a “felhőkön át való eljövételéről” beszélt, Ő arra figyelmeztetett, hogy Isten eljön megítélni Izraelt. A zsidó rendszer megpróbálásra került, de nem állta ki a próbát, ezért szükségszerű, hogy elpusztuljon. Jeruzsálem lerombolása egyben egy figyelmeztetés volt minden nemzet vagy rendszer számára, hogy ha ellene szegül Krisztusnak végül el fog pusztulni.

Jézus visszahivatkozik a Dániel 7:13-14-re,

“Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.”

Dániel látta az ember fiát eljönni a felhőkön át. Ez nem a második eljövétel volt, mert az ember fia bement Isten jelenlétébe, ahol neki hatalom és erő adatott minden nemzet fölött. Jézus megígérte a hallgatónak, hogy megélik azt az időt, amikor Dániel ígéréteinek ez a része beteljesedik. Ők még a földön éltek és nem láthattak be a mennybe, ezért kellett, hogy lássanak egy jelet, hogy mi történik a mennyben. Ez a jel volt Jeruzsálem elpusztítása.

A felhőkön át való eljövételnek ezt a magyarázatát a Máté 26 erősíti meg, ahol Jézus ugyanezt a kifejezést használja a papok felé való válaszában, akik próbára tették őt.

“... mondom néktek: mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnek felhőiben.” Ekkor a főpap megszagatta a ruháját ... (Máté 26:64-65).

A papok az életükben nem láthatták meg Jézus második eljövételét, de látták Jeruzsálem elpusztítását és a templomi-rendszer felszámolását. Látták, hogy Jézust igazolta a Szent Szellem kiáradása és az egyház növekedése. Jézus ezeket az eseményeket írta le, amikor a "felhőkön át való eljövételről" beszélt.

Villámlás támad

Jézus figyelmeztette a tanítványait, hogy ne hallgassanak a hamis prófétákra, akik azt állították, hogy Jézus titokban visszatért.

“Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higgyétek. Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövele is.” (Máté 24:26-27).

Ez a közbevetett mondat megmagyarázza, hogy a második eljövétel teljesen eltér attól, ami 70-ben történt. Máté itt a “parousia” szót használja, mert a második eljövételt írja le. Jézus visszatérése meg fogja világítani az égboltot a föld egyik végétől a másikig. Ez az esemény senki számára nem maradhat titokban.

Ez semmissé teszi azt a népszerű elragadtatás-elméletet, ami szerint Jézus visszatér, hogy kiragadja az Ő tanítványait a földről, anélkül, hogy bárki észrevenné Őt. Jézus második eljövele nem titokzatos esemény lesz, hogy a hitetlenek ne lássák.

A második eljövétel nagyon drámai és dicsőséges lesz minden ember számára az egész földön. Jézus dicsőségesen fog ragyogni, ami nagyobb mint a villámlás. A föld egyik végétől a másikig látható lesz, mivel a dicsősége megvilágítja az egész földet. Ez az esemény senki számára sem maradhat titokban.

Az evangélium előrehaladása

A Jézus által megadott másik jel az evangélium terjedése, ami az Apostolok cselekedetei könyvében van leírva.

„És elküldi az ő „angyalait” nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Máté 24:31).

A görög szó, amit “angyalok”-nak fordítottak jelenthet "küldötteket" is. Lehetne ezt így is fordítani, hogy “Jézus a mennyben uralkodva kiküldi a követőit, mint küldötteket, hogy hirdessék az evangéliumot az egész világon”. Az ő munkájuk fogja bevinni mindazokat Isten királyságába, akiket Jézus elhív.

Isten kegyelme a továbbiakban nincs korlátozva a zsidókra. A küldöttek elmennek a "szélrózsa minden irányába". Elmennek a föld egyik végétől a másikig. Nincs verseny és a rohanás, mert arról nem szól az evangélium. Isten elküldi az Ő angyalait is, hogy együtt munkálkodjanak az ő embereivel, amikor az evangéliumot hirdetik a föld minden nemzetének.

A trombita hangja csatára hív és egy új szövetségre. Ebben a szövegösszefüggésben a trombita egy új kor kezdetét és egy új szövetség életbe lépését jelzi, mint ahogyan az Ószövetség is egy trombita hangjával volt bejelentve (2 Mózés 19:16; 20:18).

A fügefa

Az Olajfák-hegyi beszélgetés befejezése előtt Jézus egy példátat mondott a fügefáról.

"A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár:" (Máté 24:32).

Sokan ennél a példázatnál figyelmen kívül hagyják, hogy Jézus azt milyen összefüggésben mondta el. Néhány tanító azt mondja, hogy ez a példázat Izrael modern államát jelképezi. Ez a gondolkodás zavaros, mert Jézus éppen Jeruzsálem elpusztulásáról beszél, és nem Izrael helyreállításáról. Vannak bőven más igeszakaszok is ezzel kapcsolatban, ezért nem kell nekünk a példázatot félremagyarázni. Jézus megadja nekünk a példázat értelmezését, ezért nem kell nekünk saját magyarázatot kitalálni arra.

*"Azonképpen ti is, mikor **mindezeket** látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt."* (Máté 24:33).

Ez nagyon egyértelmű. A "mindezek a dolgok" kifejezés ismét a Templom elpusztítására utal.

Éppen úgy ahogyan az új levelek a fügefán annak jele, hogy a nyár közeleg, Jeruzsálem elpusztítása szintén egy jele - az előző versben leírt - evangélium nagy előretörésének. A nyár a gyümölcstermés és az aratás ideje. A bimbózó fügefa jelzi az új élet előretörését. Jeruzsálem elpusztítása egy új korszak kezdetét jelentette, amikor új élet fog kiáradni az egész földre.

Ez lehet visszautalás egy másik példázatra is.

*"Vala egy embernek egy **fügefája** szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találta. És monda a vincellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem talállok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt."* (Lukács 13:6-9).

Ez a példázat egy kihívás volt Izrael népével szemben. Isten egy második esélyt adott nekik elküldve hozzájuk Jézust. Ha a második lehetőséget elutasították, Izrael “kivágása” elkerülhetetlen volt. Jeruzsálem elpusztítása teljesítette be ezt a példázatot.

A második eljövétel

A Máté 24 második részében Jézus megválaszolta a tanítványok második kérdését, hogy “mi lesz a jele az eljövetelednek és a korszak végének”? Jézus azzal kezdi, hogy nem lesz jel az eseményt megelőzően.

“Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.” (Máté 24:36).

Jézus visszautasította, hogy megmondja, mikor lesz az a nap. Egyedül az Atya tudja, még az angyalok sem – mondta.

Óvatosaknak kellene lennünk ezzel a dologgal kapcsolatban. Jézus elutasítja, hogy bármi többet is mondjon. Nem szabad hozzátenni a szavaihoz. Ha azt állítjuk, hogy tudjuk a második eljövétel idejét, amit Ő sem tud, az önteltség és vakmerőség. Sok embert tévútra vezetnek azok a vezetők, akik tudni akarják a második eljövétel idejét.

Itt nincs helye a “de”-nek. Sok tanító azt mondja, hogy nem tudja ugyan a napot és az órát, “de” a hónapot és az évet igen. Ez nagyon veszélyes játék, mert ez elferdíti Jézus szavait.

Jézus visszautasította, hogy az Ő szavaihoz hozzá tegyenek. Arról beszélt, hogy az emberek a szokásos mindennapi tevékenységüket fogják végezni.

“ két ember lesz a mezőn ...két asszony öröl a malomban...” (Máté 24:40-41).

Ezek az események nem történnének meg, ha a második eljövétel előtt lenne bármi figyelmeztető jel.

Késznek kell lenni

Jézus arra is figyelmeztette az embereket, hogy legyenek készen.

*“Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok. Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jön el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. Azért legyetek készen ti is; mert **amely órában nem gondoltjátok, abban jön el az embernek Fia.**”*
(Máté 24:42-43).

Nincs figyelmeztetés, hogy egy tolvaj mikor fog rabolni. Nincs a második eljövételre vonatkozó figyelmeztetés megadva, ezért értelmetlen dolog találgatni, hogy mikor fog

az megtörténni. A keresztyéneknek készen kell lenniük mindenkor. Akik megteszik mindazt, amit Jézus elvár tőlük, ők készen lesznek bármikor is fog visszajönni.

“Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az embernek Fia.” (Máté 24:44).

Ezt a figyelmeztetést három példázat követte, amik mind a felkészülés szükségességét hangsúlyozzák: a hűséges és bölcs szolga, a tíz szűz, a tálumok. Ezek mindegyike mind azt hangsúlyozza, hogy nem lesz figyelmeztetés a Mester visszatérése előtt. A visszatérését illetően mind azt érzékelteti, hogy késni fog, mégpedig nagyon sok idővel. A visszatérése előtt pedig nem lesz figyelmeztetés. Áldásban fognak részesülni, azok, akik felkészültek lesznek a késedelem ideje alatt.

Fordította: Abonyi Sándor